

MOLDOVA PE DRUMUL CRUCHI

Țăranii au avut de suferit nu numai pentru o bucată de pâine, ci și pentru credința strămoșească.

După ce în toamna anului 1948 s-a desființat prin forță biserica greco-catolică, în primăvara următoare s-a trecut la suprimarea bisericii romano-catolice. Dacă preoții au cunoscut supliciu și au pornit pe drumul închisorilor de exterminare, țăranii au căutat să rămână statornici în credință, ca singura cale de salvare în fața asaltului păgânătății.

Trupele Securității, înarmate ca de război, au început atacul împotriva satelor din Moldova. Pe data de 10 martie 1949, în fața mitralierelor, bărbații s-au strâns, cu trupul și cu sufletul, să apere biserica din satul Fundul Răcăciuni, în timp ce femeile, cu pruncii în brațe sau în mână, luau drumul Măriei.

Legate, cu mic cu mare, femeile au fost aduse din pădure în lăcașul de închinăciune devenit temniță.

Anton Bencheș, învățătorul satului și în același timp cantor la biserică, a fost smuls din sânul familiei, chinuit și batjocorit în fața soției și a celor 9 copii. După aceea a fost împușcat, pe data de 12 martie 1949.

Copiii, pe rând, i-au sărut rănilor însângerate.

După o săptămână, când alți creștini luau drumul închisorilor, locuitorii din Fundul Răcăciuni se ntorceau de la Securitatea din Bacău, desfigurați și-ncovoiți.

Pe data de 15 martie, agenții aceleași Securități au asaltat satul Faraoani. Cantorul Ioan Farcaș a fost aruncat din clopotniță în timp ce da alarma, iar preoții Buinaru Ion, Anton Dame, Petre Dincă și Anton Olaru, împreună cu credincioșii ce ieșeau de la slujbă, au cunoscut urgia comunistă: au fost bătuți, legați și aruncați pe zăpadă.

Numai Anton Ciuceu, sprijinindu-și cei optzeci de ani în baston, a fost lăsat să plece spre casă. Dar nu a ajuns. Secerat de o mitralieră, și-a dat duhul în mijlocul drumului. Seara, "securitatea victorioasă" a încărcat camioanele cu zeci de săteni, ducându-i spre alte chinuri, iar printre cei ce au murit în aceste condiții s-au numărat următorii locuitori: Ambruș L. Ion, Bărbuță A. Anița, Bulai Maria, Bulai Martin, Cturca A. Elena, Cobalaș Martin, Istoc M. Ferent și fratele lui, Istoc M. Petrea.

Drumul crucii a fost din ce în ce mai greu și s-a dovedit foarte lung.

VRANCEA

Pentru ilustrarea faptelor acestei epopei naționale, demne de urmașii Vrâncioaiei, trebuie să ne plasăm în cotul Carpaților, pe locul unde Ecaterina Teodoroiu a murit în lupta pentru salvarea țării și înfăptuirea unității naționale.

Comandamentul acțiunii Vrancea se afla pe pârâul Porcului, care se varsă în Zăbrăuț. Bordeie săpate în pământ, camuflete într-o pădure deasă de molizi, erau situate în jurul schitului Mosinoiaie. Pădurea era înconjurată, la mare distanță, de satele Fitionești, Mănăstioara, Verdea, Răcoasa, Străoanc și Crucea de Sus, locul de baștină al fraților Paragină, care au organizat grupul din munte.

La Costică Bandrabur, în crama de la Diocheți, s-a întâlnit în 1948 Mihai Timaru, ofițer de motomecanizare, cel de al 16-lea copil al unui țăran ardelean din regiunea Mureș, cu Ion Paragină și Vasile Sava. Obiectivul propus era lupta de salvare a țăranilor de colectivizare, care-i amenința furându-le pământurile moștenite de la Ștefan cel Mare.

Acțiunea se desfășura de la Pădureni, de pe valea Șiretului, spre Țifești, Crucea de Sus, Străoane, până la Păunești.

Din acest grup de luptă împotriva comunismului făceau parte categorii sociale și politice diferite (muncitori, țărani, ofițeri, intelectuali etc.), ca de exemplu: judecătorul Vasile Chirilă (din Panciu), Dinu Gheorghe (național țăranist), Pavalache Șerban (liberal), Cicerone Ungureanu, colonelul Răianu (din Țifești), Enache Ivan, Gigi Tiplica, Iordache Hărăbor din Străoane de Sus, cu cei doi fii Ștefan și Ticușor, și alții.

Grupul din pădure era instalat în două bordeie - al "tinerilor" și al "bătrânilor" - săpate în pământ, bine camuflete și prevăzute cu mai multe ieșiri. Partizanii erau dotați cu arme automate ușoare și cu o rezervă de muniții.

Printre cei ce se găseau acolo se numărau: Ionel și Cristea Paragină, Mihai Timaru, Gheorghiuță Bălan, Grigore Tudose, Costică Marin (din Străoane de Sus), Aurel Condrea, Gheorghe Mălăcescu

(învățător din comuna Țifești), Toderiță Doagă (primar, național-tărănist, din Panciu), Simion Grigoraș (primar, național-tărănist, din Fitionești), Vasile Camir (din Fitionești), călugărul Filimon Tudose (starețul mănăstirii Brazilor), Vasile Sava (din Panciu), Ticu Cârnău, Valerică Chiper, Valeriu Iorga, Nicolae Balaș, Petrică Bucur, Ilie Nistor (din Panciu).

Ca resurse de aprovizionare aveau satele de munte, dar mai ales mănăstirea Moșinoaia a starețului Efighenie Hulea și stâna lui Nicolae Filimon. Acesta din urmă venea deseori la bordeie.

Contactele grupului se făceau în exterior prin Ionel Paragină și Mihai Timaru, care se duceau la Enache Ivan (comuna Țifești), unde se întâlneau cu colonelul Răianu și cu foști ofițeri.

La Străoane, în podul lui moș Iordache Hărăbor, se întâlneau cu studentul Ion Ungureanu, tare făcea legătura cu Bucureștiul.

De asemenea, în via lui Pavalache Șerban de la Panciu, au avut loc întâlniri cu alți reprezentanți de prin alte sate.

Una din întâlniri a avut-o grupul și cu căpitanul Anghel din Clipicești, invalid de război (fără un ochi), fiul învățătorului din sat. De la acesta a plecat trădarea. El lucra cu Securitatea și prin intermediul lui au fost introduși în grupul din munte doi agenți, Ușurelu și Vrabie.

Cei doi indivizi au fost aduși de Ionel Paragină. Lui Mihai Timaru i s-a părut suspect faptul că voiau să fie prezenți peste tot și să cunoască cât mai multe legături, dar ei își creaseră toate alibiurile și cunoșteau foarte multe amănunte despre cei din grup.

În luna octombrie 1949, Mihai Timaru coborâse din munte pentru probleme legate de gruparea de rezistență.

Ionel Paragină s-a înțeles cu Mihai Timaru și cu Vrabie să se întâlnească în noaptea de 17 spre 18 octombrie 1949 la moara lui Apostolescu, de unde, împreună, să meargă la crama căpitanului Anghel pentru a-l cunoaște și a discuta problema aprovizionării cu armament. Crama era situată vizavi de moară, pe apa Șușiței, și până la ea se urca pe o pantă de vrei 300 de metri. Pe acest drumeag al pierzării, deja în noapte, fiindcă era trecut de orele 22, se simțeau mișcări nefirești în tufișuri, care s-au dovedit ulterior a fi ale ostașilor din jurul mitralierelor, în același timp, la Cîmpuri, unde se aflau bordeiele partizanilor, se concentrase un batalion de securitate.

Trădătorul Vrabie i-a cerut lui Ionel Paragină pistolul-mitralieră pentru "a-l ușura de povara lui" și a adăugat:

Dă-mi-l și dumneata, bade Mihai, că prea mult l-ai purtat.

Lasă-l la mine, că este mai în siguranță, i-a răspuns Timaru și a continuat drumul.

Ajunși la destinație, Ionel Paragină și Mihai Timaru au pășit peste prispă, unde păreau să fie patru umbre, și au intrat înăuntru. După ce au trecut pragul, o lovitură de pistol, dată la cap, l-a culcat la pământ pe Ionel Paragină și imediat s-a închis ușa, împinsă cu piciorul. Timaru a ridicat brusc pistolul și a tras în cel din fața lui, dar toate gloanțele s-au descărcat sub o icoană, în timp ce o lovitură primită la cap l-a trântit jos. Totodată a simțit o durere în picior.

Iudele s-au repezit asupra lor și i-au legat cu sârmă ghimpată la mâini și la picioare. Aruncați într-o dubă, s-au trezit la Securitatea din Focșani, unde îi scuipa colonelul de securitate Mauriciu Ștrul, care condusese operația de capturare a partizanilor.

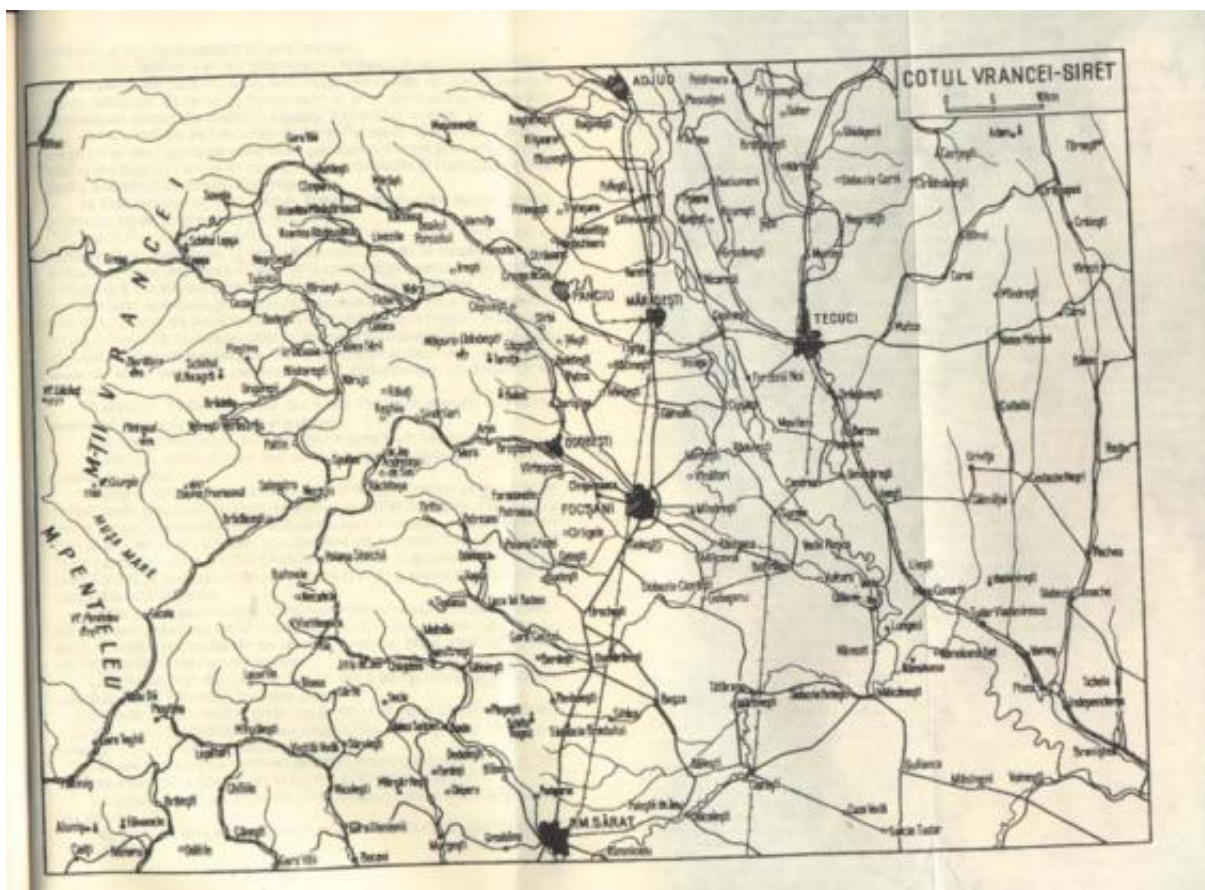
La bordeie, Valeriu Iorga se trezise după un vis ciudat și le spusese celorlalți că vor fi arestați în cursul zilei.

Ușurelu - a doua iudă în grup - era în mijlocul lor și, în momentul când securiștii care-i înconjuraseră erau gata de atac, el a încercat să-i dezarmeze pe cei din bordeiul "tinerilor".

Crislea Paragină i-a observat intenția și a încercat să riposteze. Dar Ușurelu a fugit pe a doua ieșire și s-a dus la bordeiul "bătrânilor".

Securitatea a pornit acțiunea de capturare a celor două ascunzișuri din pădure.

Se înnoptase de-a binelea și îngrijorarea celor din bordeiul "tinerilor" creștea tot mai mult văzând că cei trimiși nu se mai întorceau. S-au pus imediat în stare de alarmă, postind la intrarea în bordei, lângă focul care mocnea ascuns, pe Aurel Condrea, ceilalți trecând la locurile lor de tragere. La un moment dat Condrea a auzit un foșnet ușor în boschetul care le masca intrarea în bordei. Privind cu atenție în direcția zgomotului, i s-a părut că, în lumina slabă a focului, care se răsfrângea până la primele tufișuri, vede o lucire neobișnuită, metalică. Era țeava unei puști-mitralieră îndreptată spre gura bordeiului unde făceau de pază. Securiștii au deschis focul imediat, cu intenția să-i înconjoare și astfel să le taie posibilitatea de a se refugia prin ieșirile secrete. Un moment scurt de ezitare i-a permis lui Aurel Condrea să se lase rapid în tranșee de la intrarea în bordei și să dea alarma, în secunda următoare, printr-o rafală de mitralieră a măturat spuza focului din fața bordeiului, împrôscând o ploaie imensă de scânteii în jur.

Riposta a fost promptă. Trei arme automate au deschis focul deodată, din interiorul bordeiului, vărsându-și încărcătura de gloanțe în direcția de unde venise salva securiștilor. Din relatările ulterioare și din protocoalele de proces, s-a aflat că cinci soldați ai Securității și-au găsit moartea în primul schimb de focuri, din seara asaltului. Soldații erau adăpostiți, stând doar pe brânci, în spatele tufelor de alun, în timp ce tinerii stăteau în gropile săpate, ca într-o tranșee.

Înțelegând însă că numeric erau copleșiți de cei care-i atacau, partizanii au hotărât, după un scurt timp, să folosească ieșirea secretă spre a se salva. Cristea Paragină și Gheorghiță Bălan au fost primii care au încercat să iasă din bordeiul asaltat, Aurel Condrea rămânând să le acopere retragerea, în timpul unui mic repaus, în care soldații încercau să înconjoare totuși ascunzătoarea, primii doi au avut posibilitatea să iasă din bordei și să dispară în pădure. Nu s-au îndepărtat însă prea mult, ci, asigurându-se că nu sunt urmăriți, s-au postat în "poziție de tragere" spre a-l ajuta pe-al treilea să părăsească tranșeea: Dar în momentul în care Condrea și-a făcut apariția la gura ieșirii secrete, a observat că în fața lui stăteau doi inși cu armele automate îndreptate spre el. A înțeles atunci că partida este pierdută și că orice ripostă era de prisos, așa că, aruncând automatul, a ridicat mâinile în sus, predându-se. Dacă soldații ar fi știut că el e singurul rămas în ascunziș l-ar fi împușcat pe loc. Bănuind însă că ceilalți se află încă în tranșee și că se vor expune focului lor (știindu-l pe Aurel Condrea mort), l-au prins numai de mâini, ținându-l în față ca paravan, după care l-au legat burduf și l-au transportat rapid spre o mașină care stătea ascunsă puțin mai departe. Asta a fost salvarea lui Condrea. În secunda următoare primele grenade aruncate în interiorul bordeiului au răbufnit cu un zgomot asurzitor, aruncând întregul ascunziș în aer.

După ce sunetul detunător al exploziilor s-a pierdut, repetat în zeci de ecouri de văile munților, în pădure s-a lăsat o liniște mormântală. Văzând apoi că din ascunzătoare nu mai răspundea nimeni și crezându-i pe toți ceilalți morți, prima grupă de securiști a dat asaltul final, deschizându-și drum prin rafale oarbe de pistoale-mitralieră. Observând că nu mai întâmpină rezistență au aprins lanternele de buzunar, iluminând ascunzișul răvășit de explozii, spre a putea identifica astfel pe cei "omorâți" în tranșee. Mare le-a fost mirarea când și-au dat seama că-n ascunziș nu mai era nimeni, și că ceilalți doi, de fapt adevărații conducători ai grupului, reușiseră să scape prin ieșirea secretă.

Între timp alți soldați au adunat trupurile tovarășilor morți sau răniți și i-au urcat într-un camion care stătea dosit în apropiere. Atacul fusese un dureros eșec pentru ei, iar prețul plătit pentru prinderea unui singur "partizan" fusese nespus de mare.

Dar amărăciunea eșecului le-a fost în parte răsplătită de "succesul deplin" obținut în cazul celui de al doilea grup, cel al "bătrânilor". Neștiind de trădare și nebănuind nimic, aceștia au fost surprinși în somn, complet nepregătiți, fiind arestați imediat, fără a putea opune nici cea mai mică rezistență. Acțiunea securiștilor fusese aranjată să se desfășoare concomitent la ambele ascunzișuri. Așa că, legați fedeleș unii de alții, au fost urcați în cel de-al doilea camion, care a pornit în grabă mare să coboare povârnișul, destul de abrupt, al drumului îngust de munte.

Postați la o distanță nu prea mare de "teatrul de operațiuni", Cristea și Gheorghiuț au putut urmări întreaga desfășurare a acțiunii fără să poată sări în ajutorul celor prinși. Le-a trecut totuși prin minte că vor avea mai mult noroc ia o răspântie de drumuri din vale. Coborând iute pe poteci de scurtătură au ajuns la locul cu pricina, unde drumul făcea o cotitură mai strânsă și deci camioanele trebuiau să reducă viteza. Postându-se apoi în șanțurile drumului, stăteau cu armele pregătite de tras. Afară era întuneric beznă, o noapte ca de smoală.

Când cele două camioane ale Securității coborau încet panta abruptă, cei doi au vrut să deschidă focul asupra lor. Poate că ar fi putut să-i lichideze pe securiști, dar pericolul de a-și împușca proprii camarazi, înghesuiți în camioane și amestecați printre militari, era foarte mare. Așa că au fost nevoiți să renunțe la gândul "eliberării în forță" privind cu ochii în lacrimi la camioanele încărcate cu camarazi arestați, care au trecut la o distanță de numai câțiva metri de ei și au dispărut după cotitura drumului, îndreptându-se spre valea Putnei. Cei arestați au fost închiși după câteva ore în beciurile Securității Jiu Panciu și Focșani.

Nenorocirea a fost că la percheziția făcută celor arestați s-a găsit la unul din ei o listă cu numele tuturor tinerilor elevi și studenți care făceau parte din "Frăție", așa că la interval de numai câteva ore, în aceeași noapte, au fost arestați peste cincizeci de tineri din toată regiunea. Lotul "Paragină" era deja reconstituit de către securiști, deși șeful lui, Cristea Paragină, nu fusese încă arestat.

Cristea Paragină și Gheorghiuț Bălan s-au retras mai adânc în creierul Munților Vrancei, găsindu-și adăpost în podul unei mori de apă, pe un afluent al Putnei. Au putut sta astfel ascunși cinci sau șase zile, timp în care o vastă campanie militară a fost pornită pe urma lor, întreaga regiune fiind împânzită de batalioane întregi de securiști.

După cum mi s-a relatat, descoperirea și arestarea lor s-a datorat tot unei trădări, după un an de zile. Ascunzișul lor era atât de bine ales încât numai cineva din împrejurimi, bun cunoscător al locurilor, ar fi putut da de el.

Într-o noapte din toamna anului 1950, moara părăsită a fost înconjurată de soldați, și doi dintre ei, deschizând un oblon, au încercat să pătrundă în interior. La zgomotul produs de scârțâitul oblonului, Cristea și Gheorghiuț au sărit în picioare, au pus mina pe arme, gata de a riposta și de a-și vinde pielea cit mai scump. Știau că nu mai au nici o șansă de a scăpa cu viață din încercuire. Afară era de data aceasta o noapte luminoasă, cu luna plină, așa că nu mai puteau folosi nici avantajul întunericului pentru a putea să dispară neobservați. Și, într-un moment de inspirație, le-a venit idea să se cațere pe acoperiș, nu atât cu gândul de a se salva, ci mai mult pentru că de acolo, de sus, puteau observa mai bine manevra soldaților.

După ce au răscolit încăperea principală a morii, negăsind pe nimeni, o grupă de securiști s-a urcat în podul casei, descoperind într-un strat de fin culcușul proaspăt părăsit de cei pe care-i căutau. Deci erau acum siguri că urmăriții nu puteau fi departe. Trebuiau cercetate cu atenție toate ungherele ascunse ale podului.

Deși își dădeau seama că practic nu mai au scăpare, cei doi de pe acoperiș au hotărât să încerce chiar imposibilul pentru a se salva. Au coborât încet până la marginea acoperișului, nu prea înclinat, de altfel, și de acolo, înălțimea nefiind mai mare de doi metri și jumătate, au vrut să încerce să sară în spatele morii și să dispară în pădurea apropiată. Primul și-a dat drumul Cristea Paragină, Gheorghiuț având sarcina să-i acopere fuga, iar în cazul în care tentativa ar fi reușit, să încerce să-l urmeze pe același drum. Lăsându-se pe brânci, cât mai lipit de acoperiș, Cristea Paragină a ajuns la marginea lui și, alunecând ușor, și-a dat drumul pe pământ fără a face prea mult zgomot. Dar în momentul când, dintr-un salt, a vrut să sară peste gardul de sârmă din spatele morii, o rafală de armă automată a răsunat în tăcerea nopții, amplificată atât de tare de ecoul munților din jur încât dădea impresia unui adevărat schimb de focuri. Bătând aerul în gol și scăpându-și automatul din mână Cristea Paragină a căzut peste sârma gardului ghimpat, răpus de gloanțe.

În momentul următor, întreaga trupă de soldați care înconjurau moara s-a precipitat spre locul dramei, îndreptându-și căutatul și scormonitul prin pod. Nimeni nu știa câți inși se aflau ascunși în podul morii și nici câți morți se găseau la gardul de sârmă, așa că Gheorghiuț, strâns lipit de acoperiș și dosit în umbra hornului casei, nu a fost observat, scăpând astfel cu viață ca prin minune, în schimb a

trăit, în toată tragedia ei, scena răpunerii lui Cristea, fără a putea să-l ajute în nici un fel. Acesta, trăindu-și ultimele clipe, a fost scos din sârma ghimpată și târât de patru soldați spre mașina care stătea ascunsă câțiva zeci de metri mai încolo.

Când un ofițer a întrebat cine l-a ucis pe "bandit", un soldat s-a prezentat în fața lui și, bătându-se cu pumnul în piept, a răspuns cu mândrie:

Eu l-am lichidat, tovarășe căpitan !

Bravo, tovarășe Acatrinei i-a răspuns gradatul. Vei primi pentru actul tău de curaj un concediu de două săptămâni.

Toată scena și schimbul de cuvinte le-a trăit și auzit Gheorghiuță Bălan de pe acoperișul morii părăsite. A văzut apoi cum cordonul de soldați se îndrepta și el spre mașina care după puțin timp s-a pus în mișcare în direcția văii Putnei. În drum spre Securitatea din Focșani, Cristea Paragină a decedat, ca urmare a rănilor grave și a pierderii mari de sânge, în toamna lui 1950, la un an după arestarea grupului. Atunci s-a trecut la procesul care a avut loc pe data de 25 octombrie 1950; Cristea Paragină, "post mortem" și Gheorghiuță Bălan, în "contumacie", au primit pedeapsa capitală. Ceilalți au primit pedepse diferite, care se întindeau de la muncă silnică pe viață (Mihai Timaru și Ionel Paragină) până la un an închisoare corecțională (Asavinei Constantin).

Dar Cristea Paragină, Gheorghiuță Bălan și Aurel Condrea sînt numai o parte dintre vrâncenii care au făcut să tremure securiștii. Mișcarea de rezistență cunoscută sub numele "Grupul Paragină" a fost scânteia care a aprins Munții Vrancei în primăvara anului 1950.

Scăpați din încercuire, Gheorghiuță Bălan și Cristea Paragină se retrag spre schitul de la Gura Lepșii, spre cascada Putnei, unde pregătesc răscoala din 23 iunie 1950 împotriva regimului care urmărea să ia munții dați prin hrisoave de la Ștefan cel Mare. Acest hrisov, lăsat din generații în generații vrâncenilor de nădejde, era căutat cu asiduitate, dar urmașii Vrâncioaiei, printre care Gheorghiuță Bălan, Cristea Paragină, frații Brînzaru, Manoliu și Cojocarul au răscolat toți munții reușind să-l salveze.

Între Tișița și Zăbrăuț, în bazinul Putnei, până sub măgura Odobeștilor, satele s-au ridicat împotriva abuzurilor stăpînirii comuniste.

Pilonii acestei revoluții țărănești au fost satele Neruja și Vidra, în jurul cărora s-au ridicat locuitorii din Neruja, de pe Zăbala, din Nistorești, Păulești, Spinești, Bîrsești, Lepșa, Tulnici, Vîzantea, Valea Sării, Vrâncioaia, Andreiașu, Negriștești, Costești, Suseni Ecourile acestor strigăte de libertate au ajuns până la Dumitrești, pe Rimnic, și până la Străoane și Movilita, pe Zăbrăuț.

Peste treizeci de comune au pus mîna pe furci și coase, au dat foc posturilor de miliție și sediilor comuniste, punând pe fugă pe călăii regimului.

Așa cum arătam, în toamna lui 1950, după declanșarea răscoalei din 23 iulie, a fost omorât Cristea Paragină la moară, de unde Gheorghiuță Bălan a reușit să scape, în primăvara anului 1951, comuniștii și uneltele lor au fost ridicați și obligați să-și ronțăie carnetele de membri ai celui mai sângeros partid, pentru a dovedi că merită iertare de la cei pe care îi terorizaseră. Dar cum ajutorul în arme și alimente, ce urma să fie parașutat, n-a sosit, alarma revoltei dovedindu-se prematură, regimul comunist a trecut la represalii.

Panciu și Focșani erau amenințate de furia populației care se îndrepta spre ele.

Gheorghiuță Bălan era printre conducătorii celor asupriți, el care nu putea să uite moartea lui Cristea Paragină, petrecută sub ochii lui.

Colonelul Lupșa a fost principalul colaborator al Securității. El pendula între grupurile din munții cotului Carpaților făcând legătura între ele și, după ce a cunoscut locurile de ascunziș, potecile și pe cei ce le sprijineau cu alimente sau muniție, a organizat atacurile asupra fiecăruia în parte. După arestarea "Grupului Paragină" au fost arestați colaboratorii cunoscuți de Lupșa. Până la urmă, se pare că s-au debarasat de el.

Munții Vrancei au fost invadați de trupe de securitate și armată pentru a înăbuși furia poporului din ținuturile în fierbere. A urmat o adevărată vânătoare de oameni. Execuțiile și spânzurătorile de la marginea satelor constituiau metode de intimidare. Munții au fost cutreierați și pădurile răscolite timp de doi ani de zile. Locuitorii satelor, de toate vârstele, erau schingiuiți și aruncați în închisori, care deveniseră neîncăpătoare.

Printre cei morți în codrii Vrancei se numără: colonelul Strîmbei Ioan, unul din conducătorii răscoalei, Gabor Constantin, Crăciun Radu, Dănilă Nicolae, Asaftei Radu, Hurjini Radu, Manoliu Victor și alții.

Schingiuirile au continuat la Securitatea din Focșani, iar condamnarea unor numeroase grupuri s-a făcut de Tribunalul Militar din Galați, reținându-se o infimă parte din numele lor: Avram Pavel, Anton

L. Dumitriu, Antonescu Nistor, Avram I. Pavel, Bozgonete Dumitru, Bușilă Iancu (învățător), Burlacu Pavel, Bratu Șerban, Bogdan Gr. Ioan (învățător), Cătină Vasile, Comșa Stoica, Cehidriav I. Ioan, Cîrlioru Grigore, Chiscoci Teodor, Dudu N. Dumitru, Mihail M. Radu, Negru Toader, Matei Vasile, Mihail Nică, Macovei Anton, Pătrășcanu (învățător), Pesmăgiu (din Bârsești). Radu M. Mihail, Sîmba Toader, Teodorescu Ioan și alții.

Nu poate fi uitată omorârea lui Amăriuței, în satul Crucea, și târârea pe ulițe, amintind de supliciul lui Ioan-Vodă.

În această vânătoare a picat și Gheorghită Bălan. Condamnat, a stat în lanțuri, în celula condamnaților la moarte de la închisoarea de la Galați, înainte de a fi executat.

Familii întregi au plecat din Vrancea pe drumul închisorilor. Au fost reținute numele: Paragină, Cucu, Bandrabur, Cojocarii, Dumitrescu, Militam, Brînzaru.

Urmașii lui Popa Șapcă au fost prezenți și de această dată în persoana preoților Dumitrescu, Ionescu, Hulea. Acesta din urmă era învinuit că nu a divulgat autorităților tainele partizanilor încredințate prin spovedanie, în închisoare, părintele Hulea spunea cu conștiința curată: "Taică, ce intră sub patrafir numai Dumnezeu știe".

Dintre miile de arestați s-au reținut: Cercaru Constantin (un tânăr de 18 ani), frații Brînzaru, Bandrabur Constantin (din Panciu), Butnaru Nicolae, Bunghez (de lângă Năruja), Burlui Nicolae; Bușilă (învățător, mort la Galați, după ce a fost chinuit la Securitate), Cosma Marin, Cojocaru Gheorghe, Cojocaru Ion, cei rămași din familia Cucu (deoarece tatăl și un copil fuseseră omorâți în timpul anchetei), Dudu (țăran din Năruja), Ghelez, Ișofăchescu Victor, Manea Gheorghe, Marcu Mihai, Militaru Gheorghe și Militaru Ionel (din satul Motnău, comuna Dumitrești, foști prizonieri și-n Rusia), Marinaș Valeriu, Negru Teodor, Nițu Sandu (ofițer), Popescu Scai, Popoiu Grigore, Popa Florică, Radu (din Năruja), Rădulescu Stelian, Sovejeanu (învățător), Stoica (din Năruja), avocat Dumitru Neaga (fost deputat PNT, decan de Puma), Mitică Constantinescu (avocat, membru PNT din Focșani), Culiță Constantinescu (avocat, membru PNT din Focșani) împreună cu fiul său, Nicolae Culiță Constantinescu.

Cea mai mare jertfă pe altarul patriei a fost a lui moș Anton Paragină din comuna Crucea de Sus, arestat și el pentru fiii lui, Ion și Cristea, care au fost purtătorii stindardului luptei de rezistență din Vrancea. Din familia lor au mai fost arestați: Costică (fiu), Ținea (fiică), Florica (fiică), Gelu (nepot), Gică (nepot) și mulți alții.

Nici femeile n-au fost scutite de chinuri. Bătute peste sini, torturate ca să-și denunțe copiii și soții, ele au rezistat în fața urii înverșunate a fiarelor ce urmăreau distrugerea familiilor.

Înfruntarea din Munții Vrancei amintea de vestitele lupte purtate în aceeași regiune în 1917, pe aceleași văi intrate în istorie, dar de data aceasta luptele se duceau împotriva fiilor celor ce înfăptuiseră România Mare și erau angajate nu de dușmani, ci de "Iuda", pusă în slujba vrăjmașului.

Cântecul de jale al lui Radu Gyr, plămădit în temnița Aiudului, este făcut pentru a arăta posterității drama neamului nostru în acele vremuri de teroare roșie:

*"... Alelei groparule,
lotrule, tâlharule,
pune mâna pe lopată,
sapă groapa lată, lată,
să încapă jalea toată.*

*Fă-ne loc de-ngropăciune,
printre oasele străbune
pune-ne-n mormânt cu toții,
și părinții și nepoții.*

*Și să-nalți peste morminte
munți de cremene fierbinte,
peste fiu, peste părinte,
înima să nu mai știe
de prăpăd și de robie,
bieții ochi să nu mai vadă
fiarele, dând ghes la pradă,
urechea să nu audă
de bejania zăludă,
nici de vaietul de trudă,
nici de hohotul de iudă
peste țara care-asudă
ruptă-n dinți de haita crudă".*

În 1949, la Securitatea din Braşov erau terorizaţi în anchetă şi apoi executaţi doi secui ce puseseră dinamită la casa primarului din comuna lor, care-i batjocorea şi-i jefuia. Satele din cotul Cârpacilor, între Comandau, Tuşnad, Soveja, Nereju, cunoşteau din plin opresiunea comunistă. Aici a fost semnalată constituirea unui grup de rezistenţă armată care antrenaseră alături de ei mai mulţi ţărani ce urmăreau să facă dreptate împotriva celor ce le jefuiau mâncarea copiilor. Şi-au procurat armament din depozitele armatei şi acţiunea lor a durat între 1950 şi 1954. Luşa, care se implicase şi în răscoalele ţăranilor din Vrancea, a reuşit să-i dea pe mina Securităţii şi pe aceştia.

Alt grup din Vrancea este cel denumit "Păunaşii Codrilor", cu centru de acţiune în Fitioneşti şi Rugineşti. Din el făceau parte: Ionel Pătrăşcanu, Ştefan Ciubotaru, Ionel Grigoriu şi alţii.

Tot dintre partizanii Vrancei a făcut parte şi "Grupul Nistoreşti", din componenţa căruia se numărau: preot Ştefan Marcu, Octav Atanasiu-Pavelescu cu cei doi fii, Cosmin şi Corneliu, preot Pogan (din Năruja), Ionică Busuioc (din Odobeşti), Ion Cîrlig (din Panciu), Gheorghe Toma (învăţător din comuna Suraia), Pantelimon A. Stratache (din Focşani), Dragomirescu Mihai, preotul Postolache Nicolae (din comuna Mirceşti) şi alţii.

În jur de 50 de vrânceni au pornit pe drumul Golgotei.

PARAŞUTIŞTII

În România închisorile erau pline, gemeau de arestaţi. Peste tot în ţară nemulţumirile dădeau loc la revolte, aveau loc confruntări localizate, iar în alte cazuri revoltaţii se refugiau în munţi.

An după an forţele de rezistenţă slăbeau şi închisorile deveneau supraîncărcate.

În această atmosferă de disperare, călăul omenirii, Stalin, şi-a dat sufletul încărcat de atâtea fărădelegi comise şi se credea că va urma un moment de relaxare.

Doisprezece români au fost paraşutaţi pe teritoriul patriei lor între 1951-1952, încărcăţi de manifeste, aparate de emisie-recepţie, cu tot ce era necesar pentru a supravieţui şi a se apăra, Operaţiunea a fost descrisă în lucrarea "Morminte fără cruce". Grupele de paraşutişti purtau numi codificate, "Jacques", "Carpates" etc., şi erau aşteptate de Securitate. Astăzi, faptele sunt desconspirate.

N.K.V.D. -ul avea oameni bine infiltraţi până şi în sferele cele mai înalte ale lumii libere. Englezul Kim Philby, care făcea parte din serviciul de contraspionaj britanic (M.I. 5) lucra mult, încă din 1930, pentru Moscova, "din dragoste pentru ideile socialiste". El era bine infiltrat şi bine informat de tot ce se pregătea fie la Viena, în cazul paraşutiştilor români fie la Londra, şi imediat anunţa pe stăpânii Kremlinului. Represaliile nu au avut loc numai în România, Polonia sau Albania, ci în toată partea de Europă dirijată de Moscova, până ce Philby a fost demascat datorită lui Igor Guzenko, funcţionar din serviciul cifrului sovietic.

Paraşutiştii români au fost răspândiţi în mai multe regiuni muntoase şi mai cu seamă în Apuseni, în partea de nord, spre Baia Mare. Câţiva au murit la aterizare, cei mai mulţi au reuşit să supravieţuiască câteva săptămâni sau poate luni până ce toate legăturile din ţară erau făcute. Peste 200 de persoane au fost arestate în 1953 numai în apropiere de Ţicieni judeţul Gorj.

Procesul paraşutiştilor a fost judecat în octombrie 1953, la Bucureşti. Au fost condamnaţi la moarte următorii:

Buda Ion, născut în 1923 la Bontesti - Arad.

Corlan Aurel, născut în 1920 la Vlădueni - Vâlcea.

Coman Ion, învăţător, născut în 1922 la Apa - Satu Mare.

Dincă Gheorghe, inginer, născut în 1918 la Hunia-Cetate, Dolj.

Golea Ion, student, născut în 1922 la Bahnea - Tîrnava.

Iuhasz Ion, student, născut în 1933 la Pir - Satu Mare.

Pop Gavrilă, născut în 1928 la Pir - Satu Mare.

Popovici Mircea, student, născut în 1920 la Ohaba de Jiu - Gorj.

Samoilă Ion, născut în 1919 la Ighişul Vechi - Sibiu.

Tănase Alexandru, născut în 1915 la Babeni - Vâlcea.

Tartler Erich, agricultor, născut în 1920 la Braşov.

Tolan Ion, ajustor, născut în 1925 la Magra - Arad.

Vlad Minai, student (neparaşutat), născut în 1925 la Dragomireşti Maramureş.

Sentinţa a fost executată pe 31 octombrie 1953 în Valea Piersicilor la Jilava.

În timpul procesului s-au pronunţat foarte multe condamnări la muncă silnică.

Un anume Mircea Mușatescu se ocupa în Franța de recrutarea parașutiștilor, cu sprijinul altor persoane din refugiu, fără să-și dea seama că nici unul nu se mai întorcea și nici nu transmitea nimic de pe teritoriul patriei.

Femeile arestate în această "afacere" au fost torturate în mod sălbatic. Unele au rămas bolnave pe viață, altele au murit acolo sau au încercat să se sinucidă. Acest carnagiu care a avut loc, a fost răspunsul Moscovei dat prin România la executarea soților Rosenberg din Statele Unite, care sustrăseseră secretele bombei atomice și le dăduseră Rusiei.

Agravarea situației din România era în raport direct cu conflictele pe plan internațional dintre Rusia și Occident, și în primul rând ele erau resimțite de către deținuții politici prin înăsprirea condițiilor din temnițe.

BERNA

Patru tineri români au vrut să arate Occidentului că în spatele ambasadorului român Stofei de la Berna se ascunde o agentură de spionaj în serviciul Rusiei.

De fapt se știa totul. Se știa că șoferul Șețu nu era șofer, ci colonel de securitate al Bucureștiului. El se plimba zi și noapte, ba în Germania sau Franța, ba în Italia sau în Austria, cu scopul de a aduna informații.

Se știa totul. Lipseau probele.

Ambasadorul trebuia prins viu, cu probele asupra lui, pentru a demonstra lumii adevăratele intenții ale țărilor comuniste.

Șoferul, adică colonelul Șețu, a plecat pe 14 februarie 1955 ca să ia corespondența de la Zurich. Cei patru tineri români au pătruns în interiorul Ambasadei din Berna.

Stan Codrescu și Ochiu au rămas în curtea Ambasadei pentru a supraveghea sosirea șoferului, în timp ce Puiu Beldeanu și Ion Chirilă au pătruns în clădirea unde locuia șoferul și i-au imobilizat soția.

Spre seară a sosit pretinsul șofer însoțit de două persoane. A lăsat sacul cu corespondență și a plecat.

La unu noaptea Șețu a revenit și a vrut să ducă mașina la garaj.

A fost somat să ridice mâinile. A refuzat. A fost somat a doua oară. În loc să se supună, a încercat să fugă. Atunci au tras asupra lui. Deși rănit grav, a reușit să dispară în întunericul nopții.

Auzind focuri de armă în curte, Beldeanu și Chirilă au coborât imediat din camera lui Șețu. După ce au spart câteva geamuri cu pistolul, cei doi au intrat în Ambasadă. Ambasadorul Stofei și telefonistul au scăpat pe fereastra de la etajul doi.

Beldeanu și Chirilă au reușit să pună mâna pe o serie de documente compromițătoare.

A doua zi Șețu a fost găsit sub o tisă joasă. Trăia încă. A fost dus la spital, dar a murit scurt timp după aceasta.

Puiu Beldeanu fusese martor ocular la falsificarea alegerilor din 19 noiembrie 1946. Punându-se în fruntea țăranilor din valea Chiuieștilor, județul Someș, a plecat să ia cu asalt prefectura județeană. Cu această ocazie a intrat în posesia buletinelor falsificate dintr-o comună situată la poalele Bobâlnei, buletine pe care le-a dus la Misiunea Americană de la București, ascunse într-o pâine cât roata carului. Putea oare Puiu Beldeanu să uite teroarea și mizeria instaurate asupra fraților lui rămași în țară ?

Preotul Chirilă din comuna Crăsneșeni-Tătărani, județul Fălciu, tatăl lui Ion Chirilă care a participat la acest atac al Ambasadei, fusese arestat și dus la muncă forțată la "Canalul Morții". Putea fiul lui să uite suferita celor din țară ?

Publicația elvețiană "Neuer Züricher Zeitung", relatând desfășurarea ocupării Ambasadei române de la Berna, scria pe drept cuvânt:

"Prin acțiunea lor socoteau că vor putea să se facă auzite vocile compatrioților deportați, torturați și deposedați de drepturile lor..."

Comandorul Mircea Patru a contribuit la punerea la punct a planului acestei operațiuni.

Securitatea de la București a reușit să-l răpească pe Puiu Beldeanu, atrăgându-l într-o cursă în Berlinul de Vest. A fost executat în țară.